

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

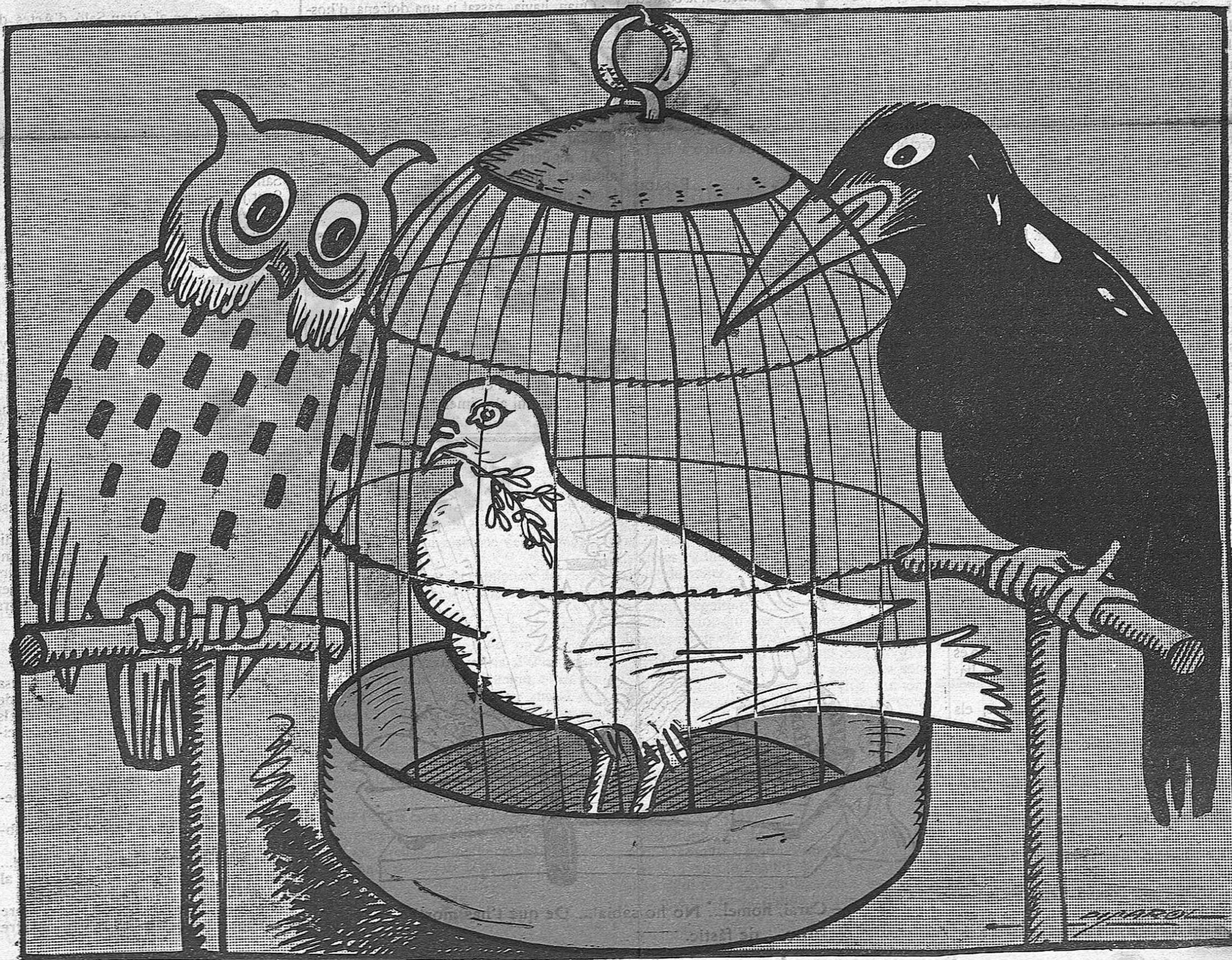
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANVOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL SIMBOL DE LA PAU

La coloma.— Ja ho veig; no'm deixen sortir encara, perque primer me volen engreixar bé.
El mussol.— Sí; i quan estiguis grassa, el que has de mirar és que no et facin amb arrós.

El progrés humà

Unes recents declaracions del ministre anglès Mr. Bonar Law a la Cambra dels Comuns fan creure que aviat serà un fet el túnel sota el Canal de la Manxa. L'Anglaterra, deixarà d'ésser pràcticament una illa. Quedarà unida al continent. Heu's-aquí una revolució geogràfica.

S'ha calculat que la duració del túnel entre la gran Bretanya i la França durarà cinc o sis anys i que costarà uns 500 milions de francs. El govern francès proposa que siguin ocupats en les obres del túnel tots els soldats desmobilitzats anglesos i francesos que hi vulguin treballar.

I no és pas aquest l'únic túnel submari projectat. Estan també en estudi el túnel sota el Bòsfor, davant Constantinoble, i el túnel sota l'estret de Gibraltar.

Mentretant, la navegació aèria obté cada dia més admirables resultats.

Això ens demostra que fins en els períodes tèrbols de la humanitat, el progrés fa la seva obra i manté les nobles esperances en un demà millor.

La cançó triomfant

LS adversaris dels aliats van recollint tots els entrebancs que sorgeixen a la conferència de la pau, per a dir-nos: Ho veieu? On són aquelles idealitats que us omplien d'orgull? No lluitaven per la llibertat contra l'imperialisme, pel dret contra la força? Què s'ha fet de la vella cançó?

La cançó encara dura. Els aliats imposen la llibertat de Polònia. Això sol ja els hi donaria una executòria llibertària, perquè Polònia fou des del seu esquarterament el símbol dels pobles oprimits. Però Polònia representava l'esclavitud nacional, l'Alsàcia-Lorena eren el testimoni de que encara en l'època moderna persistien els usatges conqueridors migevals. I l'Alsàcia-Lorena, «terres de imperi», és a dir, de conquesta, per a Alemanya, passen a ésser terres franceses de espontània llibertat. Més encara. Prússia, forçada per la derrota, otorga al Slesvig les terres daneses que va conquerir, el dret plebiscitari de triar pàtria, la vella danesa, o la nova i imposada, alemanya. Un triàngul de llibertat sorgeix en el vell imperi, imposat pels aliats. El vell imperi, també per la impulsió de la desfeta, se transforma, tràgicament, en una democràcia.

—Però aqueixos italians?—se crida.

Certament, el nacionalisme italià mostra una voracitat extremada. L'Adriàtic és per a ells el nou *mare nostrum*, negant-se a la normal constitució de la Yugo Slàvia. Ja, ja presenten drets històrics i necessitats estratègiques i fins compromisos diplomàtics, fixats en el tractat de Londres, però ningú en el món ha aprovat l'imperialisme italià. Ni els aliats. La carta als dalmates d'En D'Annunzio és la confirmació del despit italià, que vol comparar la reincorporació de l'Alsàcia per França a l'anexió de la costa dalmata. Un cas, doncs, de imperialisme se dona, però és únic. Perteneix a Itàlia, i ja és sabut que Itàlia feu sempre la seva guerra.

En quant a les colònies alemanyes, els mateixos germanòfils—jo recordo un article de *El Imparcial*—reconeixen en la fórmula conseguida per En Wilson, una aproximació a la justícia. No és una repartició arbitrària, sinó una ajustada distribució de protectorats, prèvia consulta dels indígenes i amb el compromís de que a tota colònia capacitada per a la independència li serà otorgada. Totes les colònies alemanyes han dit ja la seva decisió de no voler l'antic domini. Recordi's per a comprensió d'aquesta voluntat, aquella caricatura del *Simplicissimus*, en la qual el Kai-

ser apareixia com un diable, i a sota la llegenda: Com s'imaginen al dimoni en les nostres colònies.

I sobre tot, heu's aquí la gran raó de la vella cançó. De la conferència de la pau, embrionària i perfecta, sorgirà la Societat de Nacions, i amb ella la limitació d'armaments. És el fruit esperat de la victòria aliada. L'Alemanya hagués triomfat, un imperi i un emperador dominarien la terra. La força qui'ls hi donà el domini, els hi conservaria. Seria com un retorn al feudalisme. L'Alemanya hauria estat el castell feudal de Europa.

Utopia, la Societat de Nacions—se'ns replicarà.—Quan els Estats intenten la confederació parcial, en els pobles sorgeix la decisió d'una fraternitat. A Berna uns socialistes francesos i altres alemanys se donen la mà. Tota la Internacional crida: ¡visca En Wilson! contra En Clemenceau, Lloyd George i Orlando. Se marxa cap els Estats Units de Europa. I tot això no seria possible sense la victòria aliada, la de la vella cançó a la Llibertat i al Dret.

PARADOX

BENEFACTOR

He vist, avui, escrit en lletres d'or, un nom ben conegut per mí fa estona si qui'l duia fos viu, en honorabona li donaria, oh, excels benefactor! No aixís com aixís, aital honor se dona sense fer una obra bona;

i si el marbre tal dictat abona, en dubtar-ho, li faig jo poc favor. Prò ve't aquí qu'encara tinc memòria, per recordar ma personal història; i aquesta em diu, amb altres reflexions, que jo també hi tinc part en l'obra pia, doncs l'heroi del llegat, a mí'm debia l'import d'unes guanyades comissions.

FERÉSTEC

MATANT EL TEMPS

ENTRE la censura dels uns i la dels altres la feina d'escriure és ja bon troç més difícil que la de passar una maroma de filament metàl·lic, calçats amb esclòps ensabonats.

Hem fet un recompte dels drets individuals coneguts a força de cops de punys, i resulta que cent anys després d'haver aconseguit els drets de l'home, no som lliures ni de pensar lo que ens dongui la gana. De dir-ho, ni de pensar-ho; de fer-ho, hi ha pena de la vida.

No tenim més remei que seguir entretenint-nos contant contes. Avui n'esplicarem un de vell però que sempre és oportú.

Veu's aquí que una vegada, un pagès que venia de fora i havia fet bons negocis, anava carretera enllà tan content que a cada hostal que trobava baixava de la mula que montava i en bevia de la dolça o quince de la de Valls, segons com estava de garga-mella.

Quan havia passat ja una dotzena d'hostals va adonar-se que li costava de pujar a cavall i a cada nou hostal, que es com si diguéssim a cada nou trago augmentaven les dificultats.

Al hostal que feia la vintena ja en lloc de baixar de la mula va deixar-se caure i per montar novament va necessitar una cadira.

Al següent hostal va necessitar quart i ajuda de l'hostaler i a l'hostal de més enllà ja varen tenir d'issar-lo amb l'ajuda d'uns ternals.

Al darrer hostal avans d'arribar a casa seva va baixar com va poguer i, com no hi havia més que la mestressa sola, per pujar novament a la mula va implorar l'ajuda de Sant Antoni.

Arrapat de mans a la sella i amb un peu ficat al estrup va pegar esbranzida al crit de: ¡Sant Antoni, ajudeu-me!

Si hagués sigut el pes de l'home sol, potser Sant Antoni al primer intent ja l'haguera

colocat dalt de la mula però aquell pagès portava deu litres de mam dins de la tripa i era un bulto difícil de manejar.

La segona empenya va fracassar també però a la tercera, després del clam: ¡Sant Antoni, ajudeu-me! brinca amb tan dalit que caigué per l'altra banda de la mula al fons de la cuneta.

Llavors aixecà el cap i mirant al cel exclamà:

—¡Carai, Sant Antoni; no tant!

JEPH DE JESPU

CRÒNIQUES CÒMIQUES CELESTIALS

Contra el Kaiser del Paradís

UN dia arribà al Paradís un radiotelegrama procedent de Petrogrado. El parte anava dirigit a Sant Crispí i a Sant Crispinià de la Societat de Sabaters, i deia:

«Organitzeu tot seguit Guàrdia Roja; fundeu un bon Soviet i proclameu la Revolució Social, destruant immediatament al Pare Etern, a la Reina dels Cels i al Príncep Jesús. Lenin-Trotzky.»

Sant Crispí i Sant Crispinià, sabaters, restaren astorats davant de la comminatòria notícia. I tot seguit reuniren en assemblea a tots els Sants i Santes representants dels diferents gremis que al Cel disfruten de la glòria.

ASSEMBLEA DE REPRESENTANTS

Se reuniren en el Gran Saló d'Actes del Paradís els representants següents:

Sant Isidre Llaurador i Sant Medí, en representació dels pagesos i de tota mena de jornalers de camp.

Sant Pere, pels pescadors.

Sant Onofre, pels teixidors.

Sant Lluc i Sant Llatzer, pels pintors.

Sant Aleix, pels porters.

Sant Pau, pels forners.

Santa Cecília, pels músics.

Sant Josep, pels fusters.

Sant Antoni, pels porquerols.

Etc., etc.

Un cop reunits, acordaren fer un gran àpet per a celebrar la gran idea de introduir el bolsxevisme revolucionari al Cel.

CONTRA-OFENSIVA

Al tenir-ne coneixement, el Pare Etern va córrer per veure si podia deturar l'explosió de revolta que s'iniciava per tots els indrets de la Glòria.

Per a aital fi, Nostre Senyor, va fer un discurs—clar i català—recordant-los el jurament que havien fet de permanèixer adictes a l'imperialisme. Els angelets, de moment, semblava que estiguessin conformes en tot, però així que els armà i els envià a sofocar l'intentona revolucionària, se va girar la fruita... ja m'afeitarà demà.

Els Sants esvalotats—diguem-ne sindicats—reberen als angelets amb crits estentoris de: Visca el soviets! Visca l'unió d'obres i de soldats!... I els àngels bufadors, per solidaritat amb els Sants, se giraren contra el Poder Celestial.

ABDICACIÓ DEL PARE ETERN

Sols l'Angel Exterminador, el de l'espasa fulminant, havia quedat de part del Amo de la Casa. L'Angel se'n anà a trobar els rebels per a intentar un últim esforç de conciliació.

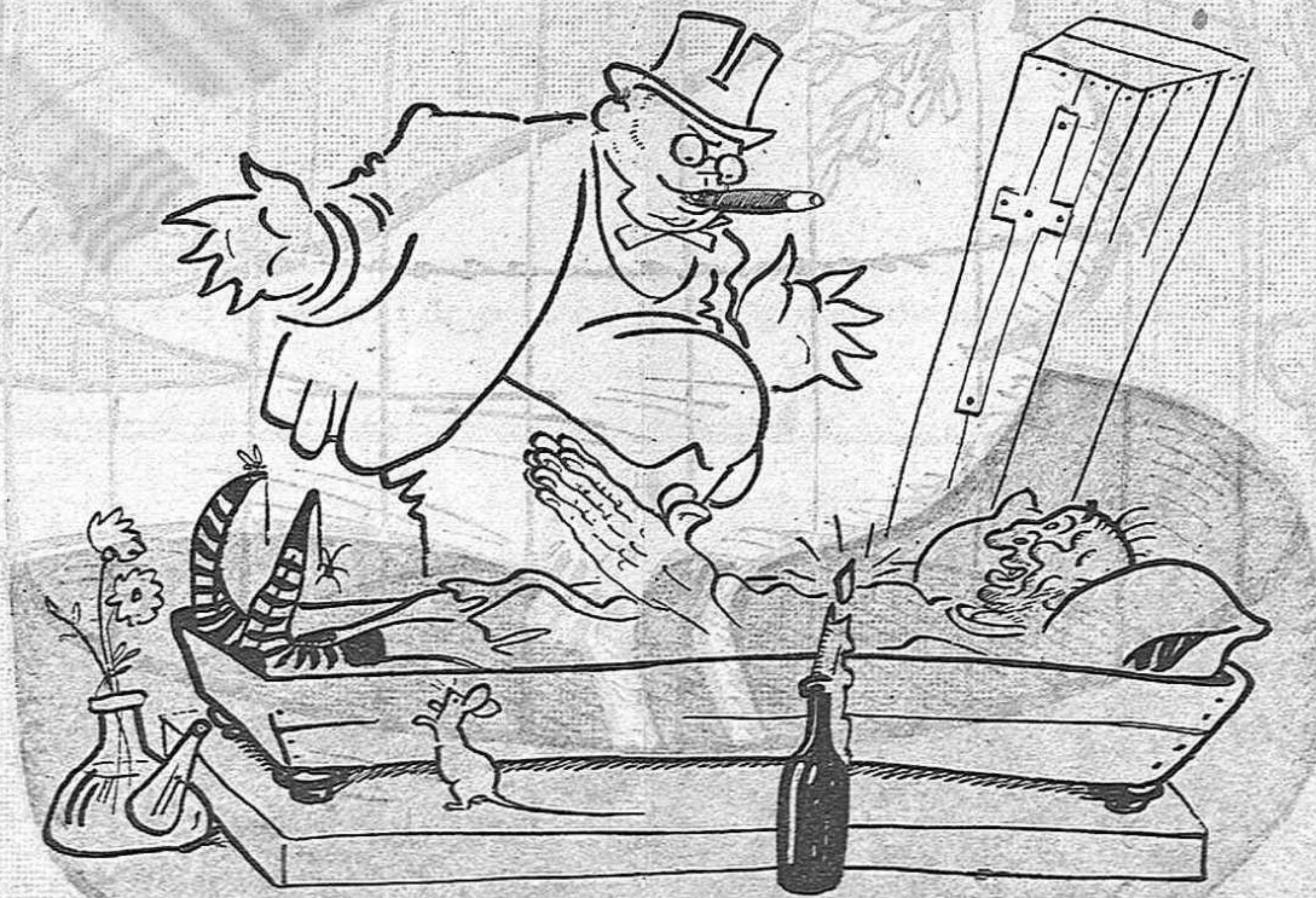
—Vinc—els va dir—en nom de Sa Majestat l'Emperador el Pare Etern.

—A baix Sa Majestat!... Mai més Emperadors!...

—Així, doncs, li tinc d'aconsejar que abdiqui?

—No n'hi ha prou amb l'abdicació!... L'havem de fer presoner. Presoner com al Kaiser!...

Entre mig de crits i de xiulets, el Pare Etern tingué de passar un calvari, mentre el tancaven al soterrani del Cel.

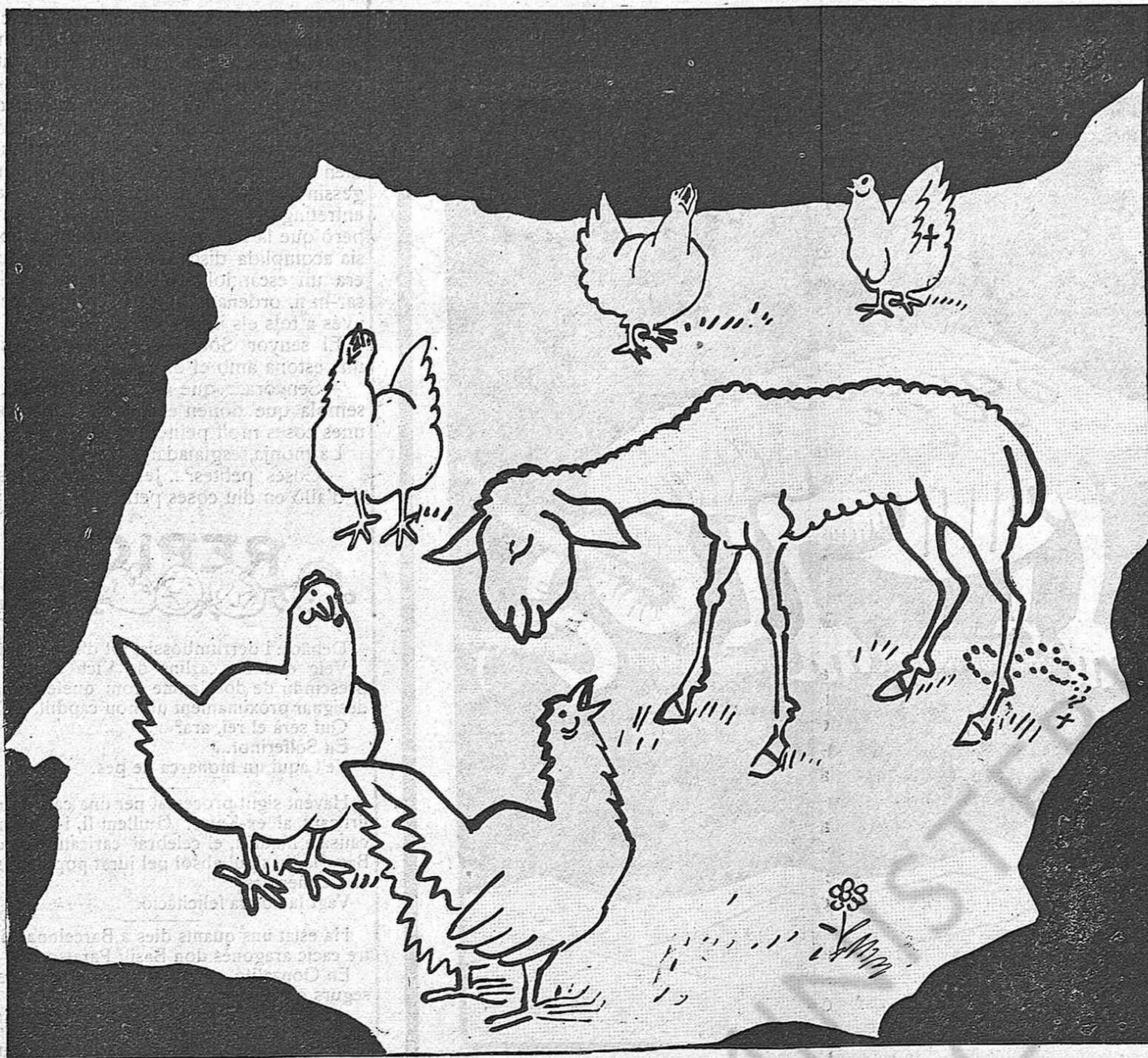

—Carai, home!... No ho sabia!... De qué t'has mort?

—Mira... de fàstic.

La coloma... ja ho veig... no'm deixen sortir encara perquè primer me volen engrairar bé. El missol... si i quan estigues grassa, el que has de mirar és que no et facin amb altres.

Cinc gallinetes i un xai
ve't aquí un paisatge gai.

—Res! Fora vergonya, ni compliments. Digues que vols i acabem.
—Doncs, mira... No sé si dec.
—Acabem...
—Doncs mira... m'agradaria un rellotge d'or, m'agradaria un gramòfon, però, més que res, lo que'm plauria fóra un gos policia.
L'amic se tornà groc, però feu el cor fort davant tan insòlites demandes, i contesta:
—Molt bé. Seràs servit.
Un cop al carrer, comença a dir, no ja per si, sinó quasi cridant:
—Quina barra!
—Poca-vergonya!
—Quasi no demana...
—Me les tens de pagar...
I se posà a rumià arrambat a un fanal. (Era de nit).
De sobte cridà:
—Meu!
I a casa del casat hi envià un gos peter, més lleig que Satanàs, més ple de puces que una vella, i amb senyals a la testa d'haver patit del brom.
Passaren dies i, un entre aquests, el nou casat se topà amb el generós ofertor de cans peters.
—Ola! Còm va?
—Molt bé. Ah!, i grans mercès per ton present.
—T'agrada?
—Molt! Tant que l'he tirat de cap a mar.
—Desgraciàt!, què feres?
—Allò era un goç policia?
—Es clar que sí.
—I què tenia d'ésser... Ni el pèl, ni el morro, ni el color, ni res.
—Tens raó, sóc un ximple, no vaig pensar en dir-te que aquell ca no era de la guàrdia uniformada. Quina desgraciàt!
—Còm vols dir?
—Ja no hi ha remei. Es molt trist... Se tractava d'un dels més hàbils agents de la policia secreta.
En fi bevem-hi per a consolar-nos. I nosaltres també amics.

MORITZ MMMCCIII

UNA SOLUCIÓ?

Ho entenen lo que avui està passant? No seran una pobre incongruència les raons amb que els savis de cartell pretenen explicar-nos la masega que al món s'ha produït desde el gran jorn en que, sobtadament, finà la guerra? De escoltar-los an ells, tot el trasbals que convulsiona avui nostre planeta i fa anar de corcoll a les nacions no és més que la precisa conseqüència de la pau.
Es inútil que intentem explicar-nos els fets d'altra manera. Tot prové de la pau; la pau ho ha dut, i no hi ha més que armar-nos de paciència.
Si les cebes, en compte de baixar, han donat cap amunt una altra empena, a la pau el «favor» hem d'agrair; si les patates, que prou cares eren, es venen a tal preu, que ja tan sols en pot menjar l'Arnau alguns diumenges, no se'n culpa a ningú sinó a la pau; si les panses, les figues, les mongetes, el bacallà, l'arròs, els fideus fins, el tocino, els cunills i la vedella s'han posat a un nivell, al qual no més s'hi arriba entre els deliris de la febre, a la pau ho devem. I, satisfets amb aquest argument, ja ni es molesten en buscar-ne cap més. La pau, la pau!... Els savis ho han trobat: tot ho ha fet ella!... Ella és l'única causa del neguit que remou actualment la massa obrera

—A la carta?
—Sí; dues peles a la sota d'oros.

Els crits no paraven:
—Visca el Soviet!...
—Abaix els emperaires!
—Visca el bolsxevisme!...
—Abaix els burgesos!
—Visca l'Amor lliure!...
Se formà la guàrdia roja començaren les batusses contra tots els sants titllats de burgesos... que tinguessin de cent duros per amunt.

APOTEOSI

Per fi, en celebració del gran succés que significava el destronament de Nostre Senyor, s'organitzà immediatament una gran manifestació, al davant de la qual hi anaven totes vestides de blanc les Onze Mil Verges, que cantaven la «Marsellesa», dirigides per Santa Ursula.
Sant Crispí i Sant Crispinià, presidents del Soviet preguntaren amb veu potent a les vaporoses orfeonistes:
—On aneu, noies?
—A solidaritzar-nos amb vosaltres.
—Vosaltres també esteu conformes amb la revolució bolsxeviquista?
Totes les onze mil verges a chor:
—Sí!... sí!... Estem cansades de virginitat!...
Abaix la virginitat!...
—Abaix!...

—Què feu pel vostre poble?
—Uii!... Hi ha una tranquil·litat que espanta.

I des d'aquell punt la monarquia celestial fou tirada en orris, com aquell qui tira una escorxa de meló per la finestra.

ADELI

Un bon arquebisbe

UI ho diu que LA CAMPANA és un diari «menja-capellans»? Quan algún capella, canonge o prelat s'ho mereix, no ens estem d'alabar-lo.

Per això avui volem reproduir la citació elogiosa que el ministre de Marina de la Itàlia ha fet del cardenal-arquebisbe de Venècia Monseñor Lafontaine.

Heu's aquí com parla el ministre del cardenal amb motiu d'ésser-li concedida la creu de guerra.

«Prelat d'una força d'ànima extraordinària. No ha abandonat mai la ciutat on hi exerceix el seu sacerdocí. En companyia d'altres membres de la clerecia, ha mantingut en els moments més difícils la resistència moral dels habitants de Venècia. Gràcies a la seva eloqüència i al poder de la seva convicció personal, ha decuplicat l'entusiasme de la població, i li ha donat, com ell mateix la posseïa, una fe indestructible en la victòria de les armes italianes.»

Veieu? Prelats com aqueix i com el cardenal Mercier mereixen els nostres respectes. El mal és que els prelats d'aquesta mena es poden comptar amb els dits de la mà.

Sonata CCCICIX

—I...?
—No'n sé res.
—I de...?
—Menys.
—Però no's diu...?
—Que diguin.
—De manera, que a les fosques?
—Això mateix, a les fosques. Llástima que no poguem tenir una jamba al costat per a pessigar-la, però com que pessigar-vos a vosaltres no'm diverteix parlarem de coses distretes. Que vos sembla.
—Home... no saps res?
—Res. Si voleu que vos expliqui un succeït, bé, sinó res.
Veig que accediu, escolteu doncs:
Hi havia un minyó que determinà pendre estat, trobà sa parella, i després de demanar-la als pares se prometi, donà l'anell i fixà la data de la boda, després ho feu saber als amics i àdhuc els convidà a un àpet de comiat de solter.
Els amics, com és natural, correspongueren amb regals; qui uns coberts de plata, qui un bastó, qui un paraigües, petaques, objectes d'art, etc., etc.
Però un, el més íntim de tots ells, volgué que son present fos grat en absolut a son amic, a punt de passar a millor vida, vui dir a més voluptuosa vida, perquè jo no hi crec en allò de:

Hom casat,
burro espatllat.

I a tal objecte, se'n anà a trobar al futur marit (Boccacio diria cornut) i li preguntà:

—Què vols que et regali?
—A mi?
—Sí home, no facis l'enza. Tu vas a casar-te i nosaltres tenim l'obligació d'obsequiar-te; i com jo desitjo que el meu obsequi te sigui útil i agradable, vinc a trobar-te per a que tu mateix diguis lo que et plauria més.
—Home...

El camalleó

—Jo si que aviat me'n fumaré. Com que ja hi començo a estar acostumat a viure sense menjar!...

pendre al batlle que els habitants mascles de Vilamoguda, feia molt temps que havien agafat la costum de anar a fer rius—dit vulgarment, canviar l'aigua de les olives—a la paret del Convent. Novícies, hermanas enclostrades, hijas de Maria, madres reverendes, religioses de totes menes i edats no podien treure el nas a les finestres que no vegin constantment un rengle de paisans entretinguts en una feina, molt natural sí, però que la més elemental urbanitat exigeix sia acomplida discretament. Vaja, que allò era un escàndol al qual el batlle deuria posar-hi fi, ordenant al guarda-bosc que allunyés a tots els importuns.

El senyor Sòcrates, després de rumiar una estona amb el dit al front:

—Senyora... què vol que li diguil... Me sembla que donen exagerada importància a unes coses molt petites...

La monja, esglaiada:
—Coses petites?... Jesús, Maria i Josep... si d'allò en diu coses petites!...

Debacle i derrumbossis, tot d'una pega. Veig que els carlins de Vich han acordat prescindir de don Jaume com quefe de partit i designar pròximament un nou capdill.

Qui serà el rei, ara?
En Solferino?...
Ve't aquí un monarca de pes.

Havent sigut processat per una caricatura satiritzant al ex-Kaiser Guillem II, i vista ara la causa a Madrid, el celebrat caricaturista català Bagaria ha sigut absol pel jurat popular i sense conseqüències.

Vagi la nostra felicitació.
Ha estat uns quants dies a Barcelona l'il·lustrat cacic aragonès don Basili Paraiso.

En Gonzalito, si el va anar a rebre, estem segurs que li devia dir:
—Señor Paraiso, ¡ya verá usted que Infierno!

Una reunió política al tenebrós palau del comte Güell?...

No s'espantin que no és res de faccions ni separatista.

Se tracta de ajudar a la implantació de l'Autonomia... però sempre a base del règimen monàrquic.

Vaja, sí; els quatre infusoris que's revolten abans de fer el darrer badall.

Ha mort, a Barcelona, don Eusebi Jover, personalitat política de bastanta importància.

Fou en els seus bons temps republicà revolucionari, havent militat en el partit d'En Ruiz Zorrilla i més tard en el federal.

Entre altres càrrecs públics importants, recordem que exercí el de senador i de diputat provincial. Com a periodista batallador s'havia distingit en famoses campanyes; i era també un notabilíssim abogad, al qual se conferiren defenses cèlebres.

Descansi en pau l'il·lustrat polític català.

Molts barcelonins estem intrigats. Què diantre va a fer En Cambó, que cada dia per altre se'n va a «un pueblecito de la costa»?...

Per mi que va a agafar peix.

Unes setze mil ànimes se compta que hi havien diumenge a la «Plaça de Toros».

Ara caldria sapiguer si eren bones ànimes o males ànimes.

Perquè, amb la misèria que corre, burlar-se dels pobres omplint de duros les butxaques de un torero... Vaja!... que és no tenir consciència.

Els jaumins continuen *desdividits*.

En Junyet, del *Correo Catalán* prou s'escarrassa per a que uns i altres pleguin veles i s'acabi d'un cop el vergonyós espectacle. Però... ai!... les marmanyeres dels requetés s'estiren el monyo, ...

Tot sovint se reuneixen els lligaires, per a examinar la situació política i al objecte de relacionar-la amb la viabilitat del futur Estatut de Catalunya.

Així va bé!...
La fe és el tot... I ara s'hi adoba, com hi ha Déu!...

No demanen res!...

Els esperantistes voldrien, i a la fi han sol·licitat del secretari del pròxim Congrés, que les futures Conferències de la Pau se celebrin en *esperanto*.

Pobre Clemenceau, a la seva edat!...
Haver-se de fer soci de la *Paco Kaj Amo*.
Al capdevall per a no entendre's.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oll, número 8

i que tan de debò té preocupats als capdills que'ls seus passos dirigeixen; ella és la que ha portat aquest desfet de vagues, de disputes, d'exigències, que floreixen avui per tot el món amb un esclat que'ns ompla de sorpresa; ella és la que, parant els grans tallers, on entrava a rius l'or durant la guerra, ha deixat mil·lions d'homes inactius, sense dils-hi quin dia hi haurà feina. Per ella estem exhaustes de cotó, per ella mil articles escassegen, per ella ens ha arribat a faltà el pa, per ella no tenim carbó de pedra.

Doncs bé—em dic entre mi—per quin motiu hem d'emmagatzemar tanta paciència? Quina raó ens obliga a suportar un dogal que en tal forma ens atormenta? Meditem seriament sobre el que han dit els savis de més fama de la terra, donem una mirada al desgavell que des de fa tres mesos ens rodeja i, serens, fredament, amb la mà al cor, preguntem, com a terme del problema:

—Si això són conseqüències de la pau, si per la pau passem tantes tragèdies, si la pau és la sola explicació del desordre espantós que arreu impera, per acabar d'un cop aquest garbuix de conflictes, enredos i misèries, no seria potser lo més senzill tornar tranquilament a fer la guerra?

C. GUMA

batlle, la superiora?... Molt poderosos tenien d'ésser els motius que obliguessin a sor Ursula a visitar el senyor Sòcrates, que era un home *ateyo*, un descregut dels de la flamarada, dels més rojos de la població.

El fet és que el batlle quan vegé entrar al seu despax la monjeta, se tornà tot roig i s'esverà de mala manera. Per fort que un hom tingui l'esperit i per *ateyo* que sigui, hi han coses que no poden menys de soprar el cor per lo insospitades i per lo extravagants.

—A què dec l'honor, senyora?...—preguntà el senyor Sòcrates, tot inclinant la testa reverenciosament.

—Senyor batlle,—digué ella amb una veueta tota blanca i humida—m'he decidit a fer-li aquesta visita per a veure si amb la seva autoritat podem posar fi a un estat de coses que's fa ja intolerable i del que totes les monges del meu convent n'estan essent víctimes ja fa molt temps.

L'Alcalde, astorat, interrompé:
—Ja sap vostè que la meua autoritat a dins dels convents no hi pot res.

—No;—replicà la senyora.—Es que no es tracta de dintre, sinó de fora.

—Veiam, expliqui's.

Aleshores, amb paraules cobertes, amb frases de doble sentit, sor Ursula feu com-

Parroquià escamat

—“Barberia Lliberal”?...
No, no!... Primé'm deixo el ral!

EL CLERO

UN rebombori—Senyori—hi hagué a Vilamoguda, quant la gent s'adonà que la *hermana Ursula*, superiora del convent de les Dames de color de cafè—amb llet, se dirigia amb el seu passet menut cap a casa l'Alcalde.

Què diantre li devia volguer dir al senyor